

PAULO
COELHO

HAC

ROMAN

2. BASKI

Çeviri: CELÂL ÜSTER

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
HAC

Can Çağdaş

Hac, Paulo Coelho

Türkçesi: Celâl Üster

A Diário de um Mago

© Paulo Coelho, 1987

© 2014, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

www.santjordi-asociados.com

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2006

2. basım: Aralık 2022, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 5000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Beyza Ceylan

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-975-07-5751-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750757518

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO
HAC

ROMAN

Türkçesi
Celâl Üster

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işğın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Eliş, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

Okçu'nun Yolu, 2021

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1987'de yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, 20. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Kitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016), *Hippi* (2018) ve *Okçu'nun Yolu* (2021) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiye sahip yazar olan Coelho'nun, 88 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 320 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

CELÂL ÜSTER, 1947'de İstanbul'da doğdu. İlkokulu Şişli Terakki Lisesi'nde okudu; İngiliz Erkek Lisesi ve Robert Academy'yi bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde öğrenim gördü. George Thomson'ın *Tarihöncesi Ege* adlı yapıtının çevirisiyle 1983'te *Yazko Çeviri* dergisinin Azra Erhat Çeviri Ödülü'ne değer görüldü. *İzlerimiz*, *Yeni Dergi*, *Yeni Adımlar*, *Aries*, *Söz-*

cükler, *Notos* gibi dergilerde çevirileri yayımlandı. Gelişim Yayınları ve Adam Yayıncılık gibi yayınevlerinde ve *AnaBritannica Genel Kültür Ansiklopedisi*'nde editörlük yaptı. *Belgelerle Türk Eczacılığı*, *National Geographic Fotoğraflarıyla İstanbul*, *Metropolis: Ana Tanrıça Kenti*, *Unforgettable/Unutulmaz Dizisi*, *Ortak Kültürel Miras: Birlik İçinde Çokluk* gibi kitapların editörlüğünü; 1982-1993 ve 2008-2014 arasında *Cumhuriyet* gazetesinin kültür editörlüğünü; ilk yayımlandığı yıllarda *Cumhuriyet Kitap*'ın, uzun yıllar *P Dünya Sanatı Dergisi*'nin, 2003-2008 arasında Can Yayınları'nın yayın yönetmenliğini üstlendi. *Yeni Yüzyıl*, *Yeni Binyıl* ve *Radikal Kitap*'taki "Yeryüzü Kitaplığı" yazılarını *Cumhuriyet Kitap*'ta sürdürdü. Robert Louis Stevenson, H.G. Wells, Jaroslav Hašek, James Joyce, Isaac Bashevis Singer, D.H. Lawrence, Julius Fučík, Liam O'Flaherty, George Orwell, Wolfgang Borchert, Juan Rulfo, Iris Murdoch, Maurice Sendak, Roald Dahl, Jorge Luis Borges, İsmail Kadare, Mario Vargas Llosa, Paulo Coelho, Willis Barnstone ve John Berger gibi yazarların yapıtlarının yanı sıra Marx ve Engels'in *Komünist Manifesto*'su ve Lenin'in *Devlet ve Devrim*'i gibi Marksist klasikleri dilimize kazandırdı. Eski çağlardan günümüze ünlü yazarlar ve düşünürlerden özlü sözleri *Sözü Özü*, eski ozanlardan sevda şiirlerini *Aşk Olsun* adlı kitaplarda bir araya getirdi. *İngiliz ve Amerikan Edebiyatında Kısa Öykünün Büyük Ustaları* adlı bir seçki hazırladı. *Körün Taşı* (2018) ve *Bir "Çevirgen" in Notları* (2019) adlı kitapları yayımlandı.

İçindekiler

Önsöz	15
HAC	
Öndeyiş.....	23
Variş.....	29
Saint-Jean-Pied-de-Port.....	35
Yaratan ve Yarattılan	49
Zalimlik	63
Haberci	75
Sevgi	89
Evlilik.....	105
Coşku.....	117
Ölüm	129
Kişisel Kusurlar	147
Fetih.....	151
Delilik.....	165
Emir ve İtaat	183
Gelenek	201
El Cebrero	219
Sondeyiş: Santiago de Compostela	239

Ey günah işlemeden hamile kalan Meryem,
dua et Sen'den yardım isteyen bizler için.

Âmin.

“Ya Rab, işte burada iki kılıç var’ dediler.
O da onlara, ‘Yeter!’ dedi.”
Yeni Ahit, “Luka”, 22:38.

Yolculuğumuza başladığımızda en büyük gençlik hayallerimden birini gerçekleştirdiğimi sanmışım. Sen benim gözümde büyücü Don Juan gibiydin ve ben olağanüstünün peşine düşen Castañeda'nın maceralarını yeniden yaşıyordum. Ama benim seni kahramana dönüştürme teşebbüslerime yiğitçe direndin. Bu durum ilişkimizi epey zora soksa da sonunda esas olağanüstülüğün Sıradan İnsanların Yolu'nda olduğunu anladım. Bu anlayış günümüzde hayattaki en değerli varlığım, onun sayesinde her şeye gücüm yetiyor; ve sonsuza dek bana eşlik edecek. Şimdilerde başkalarıyla paylaşmaya çabaladığım bu anlayış dolayısıyla, bu kitabı sana adıyorum, Petrus.

- YAZAR

Önsöz

Fransa'nın güneyindeki bir şehirde, bir bahçede oturmak-tayım.

Önümde, yayıncımın bir mektubu, Hac'ın yeni basımı için benden bir sunum yazısı rica ediyor.

Madensuyu.

Kahve.

1 Haziran 2001'de akşamüstü hava sıcaklığı 27 °C.

Sohbet eden insanlar, gezinen insanlar.

Benim gibi kahvelerini ve madensularını içen insanlar.

Derken 15 sene önceye gidiyorum; bir öğleden sonra, bir kahve, bir madensuyu, insanlar sohbet ediyor ve geziniyorlar, fakat bu kez mekân León'un ovaları, lisan İspanyolca, doğum-günüm yaklaşmakta, Saint-Jean-Pied-de-Port'dan yola çıkmalı epey zaman geçti ve Santiago de Compostela'ya uzanan yolun yarısından fazlasını aşmış bulunuyorum. İleriye bakıyorum; manzara tekdüze, rehberim de hiçliğin ortasından fırlamış gibi görünen barda kahvesini yudumlamakta. Geriye bakıyorum; aynı tekdüze manzara, tek fark toprakta ayak izlerimin bulunması, ama bu geçici bir durum, rüzgâr hava kararmadan ayak izlerimi silecek. Her şey gözüme gerçekdışı görünüyor. Burada ne işim var? Yola çıkmalı haftalar geçmiş olmasına rağmen bu soru hâlâ peşimi bırakmıyor.

Bir kılıcı arıyorum. Katolik Kilisesi'nin küçük bir kolu olan, sır ve gizemlerden uzak durarak dünyanın simgesel lisanını anlamak amacındaki RAM'ın bir dinî törenini yerine ge-

tirmektedirim. Aldatıldığımı, ruhsal arayışın duyular ve mantık olmaksızın gerçekleştirilemeyeceğini ve o anda Brezilya’da, yapmam gereken işlerin başında olmamın daha doğru olacağını düşünüyorum. Ruhsal arayış konusundaki samimiyetinden şüphe ediyorum, çünkü asla ortaya çıkmayan bir tanrıyı aramak, doğru saatlerde dua etmek, yabancı yollardan geçmek, disiplin sahibi olmak ve bana saçma görünen emirlere itaat etmek çok zahmet gerektiriyor.

İşte bu: Samimiyetinden şüphe ediyorum. Petrus geçen günler boyunca yolun herkese, en sıradan insanlara bile açık olduğunu söyleyip durdu ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı. Bütün bu çabaların sonucunda evrenin büyük gizemlerine ulaşan ayrıcalıklı bir avuç insanın arasına katılabileceğimi sanıyordum. Tibetli bilgelerin gizli hükümetlerine, birbirine çekim duymayan insanlar arasında aşkı tetikleyen büyülü iksirlere, cennetin kapılarının aniden açılıverdiği dinî ayinlere dair anlatılan bütün hikâyelerin doğru olduğunu nihayet keşfedeceğimi sanıyordum.

Fakat Petrus bana bunların tam tersini söylüyor: Kimse ayrıcalıklı değildir. Kendilerine, “Burada ne işim var?” diye sormak yerine yüreklerindeki coşkuyu uyandırmak için ellerinden geleni yapmaya karar veren herkes seçilmiştir. Bizi cennetin kapılarında bekleyen, aşkı filizlendiren, bizleri Tanrı’ya götüren seçim de bu coşkulu işin bir parçasıdır. Bizleri Kutsal Ruh ile buluşturan şey de bu coşkunun ta kendisidir; klasik metinlerin yüzlerce, binlerce kez okunması değil. Mucizelerin gerçekleşmesini sağlayan şey hayatın bir mucize olduğuna inanma arzusudur; “gizli ayinler” veya “kabul törenleri” değil. Neticede insanı insan yapan, kendi kaderini yerine getirmeye karar vermesidir, varoluşun gizemi hakkında geliştirip durduğu teoriler değil.

Ve işte buradayım. Beni Santiago de Compostela’ya ulaştıracak yolun yarısından fazlasını aşmış bulunuyorum.

Şimdi çok uzaklarda görünen 1986 yılındaki o öğleden sonra León’dayken bu yaşadıklarım hakkında altı-yedi ay sonra bir kitap yazacağımdan, ruhumun derinliklerinde Santiago adlı bir çobanın bir hazine aradığından, Veronika adlı bir kadının intihar etmek üzere birkaç hap yutmaya hazırlandığından,

Pilar'ın Piedra Irmağı'nın kıyısında ağlayarak güncesini yazacağından habersizim. Bildiğim tek şey gergin, tedirgin olduğum ve Petrus ile sohbet etmemin mümkün olmadığı, çünkü yaptığım işe daha fazla devam edemeyeceğimi fark ediyorum. Her ayın sonunda elime geçecek olan büyük miktarda paralardan, belli bir ruhsal dinginlikten, bildiğim ve kimi tekniklerinde usta olduğum bir meslekten vazgeçeceğim. Değişmeye, rüyamın peşinden gitmeye ihtiyacım var. Bana gerçekleştirilmesi imkânsız gibi gelen çocuksu, gülünesi bir rüya bu: Gizli-den gizliye hep arzuladığım, ama yapmaya bir türlü cesaret edemediğim bir şeyi yapmak, bir yazara dönüşmek.

Petrus kahvesiyle madensuyunu bitiriyor, hesabı ödemesi ve bir an önce yola koyulmamızı rica ediyor, sonraki şehre ulaşmamıza halen birkaç kilometre var. İnsanlar gezinip sohbet etmeye, gözucuyla orta yaşlı iki hacıya bakmaya ve dünyanın ölmüş bir geçmişi her an yeniden yaşamaya hazır, tuhaf insanlarla dolu olduğunu düşünmeye devam ediyorlar¹. Vakit akşamüstüne yaklaştığı için hava sıcaklığı 27° C civarında olsa gerek ve ben burada ne işim olduğunu bininci kez kendi kendime soruyorum.

Değişmek mi istiyordum? Sanırım hayır, ama neticede bu yol beni değiştiriyor. Gizemleri keşfetmek mi istiyordum? Sanırım evet, ama yol bana ortada gizem filan olmadığını ve –tıpkı Hz. İsa'nın dediği gibi– ortaya çıkarılmayı gerektiren herhangi bir giz olmadığını öğretiyor. Neticede her şey beklediğimin tam tersi bir biçimde gerçekleşiyor.

Yerimizden kalkıyoruz ve konuşmadan yürümeye başlıyoruz. Ben düşüncelerime, kararsızlıklarıma dalmış haldeyim, Petrus ise Milano'daki işini düşünüyor olmalı –diye tahmin ediyorum. Onun burada olma sebebi, gelenekleri icabı bir nevi mecburiyet duymasından. Ama o da bu yolun bir an önce bitmesini ve sevdiği işe dönebilmeyi umuyor olmalı.

Akşamüstünün geri kalanı boyunca hiçbir şey konuşmadan yürüyoruz. Cep telefonları, kişisel fakslar, e-postalar henüz

1. Hacı gerçekleştirdiğim sene Santiago Yolu'nu yalnızca 400 kişi kat etmişti. 1999 senesinde, resmî olmayan istatistiklere göre, metinde bahsedilen barın önünden günde 400 kişi geçiyordu. [Aksi belirtilmedikçe dipnotlar yazara aittir. (Ç.N.)]

ortalarda yok. Zorlama birlikteliğimizin ortasında yapayalnızız. Santiago de Compostela ileride bir yerlerde ve yürüdüğümüz yolun beni sadece bu şehre değil, dünyanın birçok başka şehrine de götürdüğü aklıma bile gelmiyor. León ovasındaki bu akşamüstünde Petrus da ben de, neredeyse on yıl sonra Milano'ya, yani Petrus'un şehrine, Simyacı adlı bir kitapla varacağımdan habersiziz. Sayısız kez hayalini kurduğum ve sayısız kez inkâr ettiğim kaderime doğru yol almaktayım. 2001 yılının Haziran ayının akşamüstünde oturduğum bu bahçeye doğru yol almaktayım; gökyüzünde tatlı bir güneş, önümde bir kahve, bir madensuyu ve yayıncımın Hac'ın İtalyanca baskısı için benden bir önsöz rica ettiği mektubu.

Yeniden doğuşumun hikâyesinin yayımlandığını görmek üzere yol almaktayım.

Paulo Coelho

Jardin Massey, Tarbes, Fransa, 1 Haziran 2001

[Çeviren: Emrah İmre]

HAC

Öndeyiş

“Şimdi, RAM’ın kutsal yüzü önünde, ellerinle Hayat Sözcüğüne dokunmalı ve tüm dünyada o Sözcüğün tanığı olman için gereken gücü edinmelisin.”

Usta, hâlâ kınında duran yeni kılıcımı havaya kaldırdı. Açık havada yakılan ateşin alevleri çatırdıyordu; törenin sürmesi gerektiğini gösteren hayırlı bir işaretti bu. Diz çöktüm ve ellerimle toprağı kazmaya başladım.

2 Ocak 1986 gecesi idi; Brezilya’da, Agulhas Negras (Kara İğneler) diye bilinen kayalığın yakınlarında, Serra do Mar’ın yüksek doruklarından birinde, Itatiaia’daydık. Ustamla bana, karım, müritlerimden biri, yöreden bir rehber ve dünyanın dört bir yanındaki batını tarikatlarından oluşan büyük kardeşlik topluluğunun –“Gelenek” diye bilinen kardeşlik topluluğunun– bir temsilcisi eşlik ediyordu. Beşimiz ve neler olacağı kendisine söylenmiş olan rehber RAM tarikatının Ustası olarak kutsanacağım törene katılıyorduk.

Çamurun içinde düzgün, geniş bir çukur kazdım. Büyük bir ağırbaşlılıkla, ellerimi toprağı koydum ve törensel sözleri söyledim. Karım, yanıma gelerek, on yıldan fazla bir zamandır kullandığım, yüzlerce tılsımı gerçekleştiren büyük yardımını gördüğüm kılıcı bana uzattı.

Kılıcı kazdığım çukura yerleştirdim, çamurla örtüp üstünü düzelttim. Bunu yaparken, geçirdiğim onca sınavı, tüm öğrendiklerimi ve sırf o eski ve dost kılıç sayesinde gerçekleştirebildiğim tuhaf olayları geçirdim aklımdan. Artık toprak tarafından yutulacaktı, demir ağız ve tahta kabzası toprağına geri dönecek, gücünü almış olduğı kaynağı besleyecekti.

Usta yanıma geldi, yeni kılıcımı eski kılıcımın mezarını örten toprağın üstüne bıraktı. Hep birlikte kollarımızı iki yana açtık; Usta, gücünü kullanarak, bizi kuşatan tuhaf bir ışık yarattı. Işık aydınlatmıyordu, ama açık seçik görülebiliyor ve oradakileri ateşten vuran sarımtırak renkten farklı bir renge büründürüyordu. Usta, biraz sonra, kendi kılıcını çekti, omuzlarıma ve alnıma dokundurarak dedi ki: “Seni RAM gücü ve aşkıyla, Tarikatın Ustası ve Şövalyesi kılıyorum, şimdi ve tüm hayatın boyunca. Ruh sağıamlılığının R’si, aşkla tapınmanın A’sı, merhametin M’si; *regnum*’un¹ R’si, *agnum*’un² A’sı, *mundi*’nin³ M’si. Kılıcın uzun süre kınında kalmasın ki, paslanmasın. Ve kılıcını çektiğinde, bir iyilik yapmadan, yeni bir yol açmadan ya da bir düşmanın kanını tatmadan asla kınına girmesin.”

Kılıcının ucuyla alnımı usulca çizdi. O andan sonra, artık benden suskun kalmam istenmedi. Artık, ne güçlerimi gizlemek, ne de Gelenek yolunda gerçekleştirmeyi öğrendiğim mucizeleri gizli tutmak zorundaydım. O andan başlayarak, Müneccidim artık.

Sağılam çelik ve ahşaptan yapılmış, siyah kınlı, kızıl-kara kabzalı yeni kılıcımı almak için uzandım. Tam kab-

1. Krallık, hükümdarlık, egemenlik. “Tanrı’nın krallığı” anlamında. (Ç.N.)

2. Kuzu. “Hz. İsa’nın simgesi” anlamında. (Ç.N.)

3. Evrenler, dünyalar ya da insanlık, beşeriyet. (Ç.N.)

zasından tutup kaldırıyordum ki, Usta fırladığı gibi var gücüyle parmaklarıma bastı. Çılgılık atarak bıraktım kılıcı.

Şaşkınlıkla Ustaya baktım. O garip ışık yok olmuştu; ateşin alevleriyle büyüyen yüzü hayaleti andıran bir görünüme bürünmüştü.

Donuk gözlerle bana baktıktan sonra karımı çağırdı ve işitemediğim bir şeyler söyleyerek kılıcı ona verdi. Sonra bana dönüp, “Çek elini,” dedi, “elin seni yanılttı. Tarikat yolu, seçkin bir azınlık için değildir. Herkesin yoludur. Sahip olduğun sandığın gücün bir değeri yok, çünkü herkesçe paylaşılan bir güç o. Kılıcı geri çevirmen gerekirdi. Eğer geri çevirseydin, kılıç sana verilecekti; çünkü yüreğinin temiz olduğunu göstermiş olacaktın. Ama korktuğum başıma geldi, en can alıcı anda sendeleyip düştün. Hırsın yüzünden artık kılıcını yeniden aramak zorundasın. Gururun yüzünden onu sıradan insanların arasında araman gerekecek. Mucizelerin büyüüne kapıldığın için, sana cömertçe verilmek üzere olan şeyi yeniden ele geçirmek amacıyla uğraş vermen gerekecek.”

Sanki yer ayaklarımdan altından çekiliyordu. Oracığa diz çöktüm, sersem gibiydim. Toprağa verdiğim eski kılıcımı geri alamazdım. Yeni kılıç da bana verilmediğinden, artık güçsüz ve savunmasız, yeni baştan onun peşine düşmeliydim. Göksel Kutsanma günümde, Ustamın buyurganlığı beni dünyaya geri döndürmüştü.

Rehber ateşi söndürdü, karım yerden kalkmama yardım etti. Yeni kılıç karımın ellerindeydi, ama Gelenegın kurallarına göre Ustamın izni olmadan ona dokunamazdım. Rehberin fenerinin ışığında, sessizce ormandan geçerek, arabaların durduğu dar, çamurlu yola indik.

Kimse hoşçakal demedi. Karım kılıcı arabanın bagajına koyup motoru çalıştırdı. Arabayı yoldaki tümsek ve çukurların arasından dikkatle sürerken, uzun süre hiç konuşmadık.

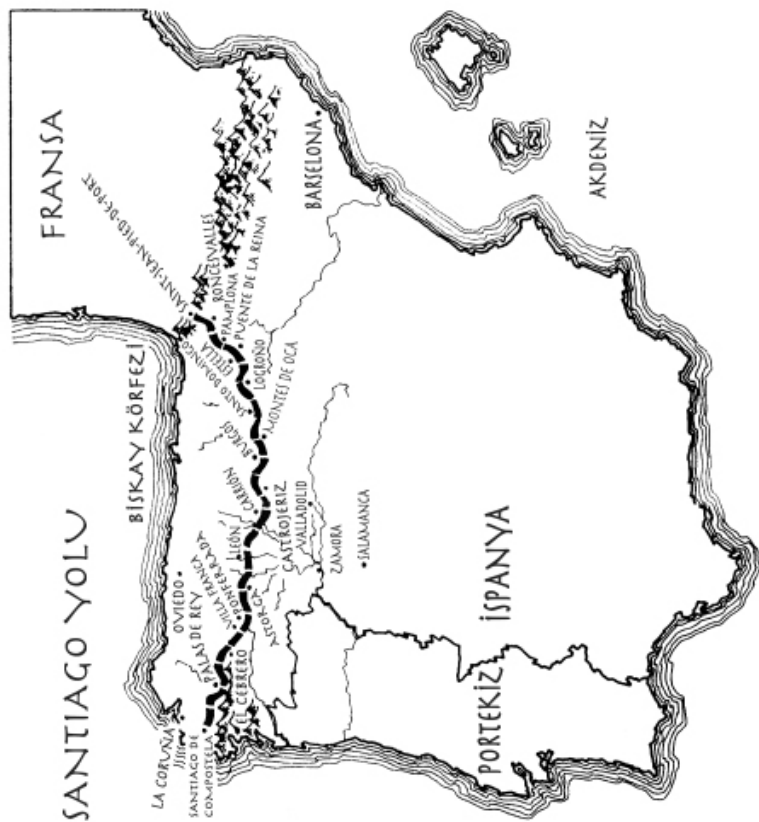
Sonra, beni yüreklendirmeye çalışarak, “Merak etme,” dedi. “Kılıcı geri alacağından eminim.”

Ustanın ona ne dediğini sordum.

“Üç şey söyledi bana. Birincisi, ‘Yukarıları sandığımdan soğukmuş, keşke yanıma sıcak tutacak bir şey alsaydım,’ dedi. İkincisi, orada olanlara hiç şaşırmadığını, daha önce aynı durumun senin vardığın noktaya varan başkalarında da birçok kez görüldüğünü söyledi. Üçüncüsü, kılıcının seni doğru zamanda, doğru günde, geçmen gereken yolun bir yerinde bekleyeceğini söyledi. Ama ne günü biliyorum, ne de zamanı. Bana yalnızca kılıcı nereye gizleyeceğimi söyledi.”

Heyecan içinde, “Peki, hangi yoldan söz ediyordu ki?” diye sordum.

“Doğrusu, pek açık seçik anlatmadı. Yalnızca İspanya haritasında Santiago Yolu diye bilinen bir Ortaçağ yoluna bakman gerektiğini söyledi.”

Varış

Gümrük memuru, karımın yanında getirdiği kılıcı uzun uzadıya inceledikten sonra onu ne yapacağımızı sordu. Ben de kılıcı müzayedede satmak istediğimizi, o yüzden değer biçmesi için bir dostumuza göstereceğimizi söyledim. Yalan işe yaradı: Gümrük memuru, ülkeye kılıçla Bajadas Havalimanı'ndan girdiğimizi bildiren yazılı bir belge verdi bize ve ülkeden kılıçla ayrılmaya kalktığımızda bir sorunla karşılaşsak, belgeyi gümrük görevlilerine göstermemizin yeterli olacağını söyledi.

Kiralık araba servisine uğrayıp araçlarımızı seçtik. Arabaların belgelerini de aldıktan sonra, ayrı yönlere doğru yola çıkmadan havalimanı restoranında bir şeyler atıştırdık.

Hem uçuş korkusundan, hem de vardığımızda neler olacağını düşünüp durduğumuz için, uçakta bütün gece uyumamıştık; şimdi de heyecandan uykumuz kaçmıştı.

Karım, kim bilir kaçınıcı kez, "Merak edecek bir şey yok," dedi. "Sen Fransa'ya gideceksin, Saint-Jean-Pied-de-Port'da Madam Lourdes'u bulacaksın. Madam Lourdes, sana Santiago Yolu boyunca rehberlik edecek biriyle buluşturacak seni."

Ben de, kim bilir kaçınıcı kez, "Ya sen?" diye sordum ne yanıt vereceğini bile bile.

“Ben gitmem gereken yere gidiyorum, bana emanet edileni oraya bırakacağım. Sonra, birkaç gün Madrid’de kalıp Brezilya’ya döneceğim. Dert etme, işleri yürütebilirim.”

Konuyu kapatmaya çalışarak, “Ondan kuşku yok,” diye yanıtladım. Brezilya’da ardımda bıraktığım işler beni fazlasıyla kaygılandırıyor. Agulhas Negras’daki olayı izleyen 15 günde, Santiago Yolu’yla ilgili bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim; ama her şeyi ardımda bırakıp yola çıkmaya karar verene kadar yedi ay akla kararı seçmiştim. Bir sabah karım artık vaktin yaklaştığını, kararımı vermezsem Gelenek yolunu da, RAM tarikatını da unutmam gerekeceğini söyleyince aklım başıma gelmişti. Ona Ustamın bana yerine getirilmesi olanaksız bir görev verdiğini, işimi gücümü bir kalemde silip atamayacağımı anlatmışım. Karım, gülümseyerek, boş yere bin dereden su getirdiğimi, yedi ay boyunca her gün sabahdan akşama kadar gideyim mi, gitmeyeyim mi diye arpacıkumrusu gibi düşünmekten başka bir şey yapmadığımı söylemiş, sonra da uçuş tarihleri çoktan belirlenmiş iki uçak biletini uzatıvermişti.

İşte şimdi havalimanı restoranındaydık. “Senin kararınla buradayız,” dedim somurtarak. “Kılıcımı arama kararını başka birine bıraktım ya, bu işin yürüyeceğinden bile emin değilim.”

Karım, saçmalamaya başlayacaksak vedalaşıp yolumuza gitmemizin daha iyi olacağını söyledi.

“Sen hayatında hiçbir zaman önemli bir kararını başka birine bırakmadın. Haydi, gidelim. Geç oluyor.” Kalkıp bavulunu aldı, park yerine doğru yürümeye başladı. Onu durdurmadım. Oturduğum yerden, kılıcımı acemice taşıyışını izliyordum; her an koltuğunun altından kayıp düşecekmiş gibiydi.

Birden durdu, dönüp masaya geldi, umarsızca öptü

beni. Tek bir söz etmeden bir süre yüzüme baktı. İşte o zaman birden, artık gerçekten İspanya'da olduğumu ve geri dönüş olmadığını kavradım. Başarısızlığa uğramam için birçok neden olduğunu bilmeme karşın ilk adımı atmıştım. Ona olan tüm aşkıyı o anda aktarmak istercesine tutkuyla kucakladım karımı. Ve o kollarımdayken, inandığım her şeye ve herkese dua ettim, Tanrı'dan karıma kılıcımınla dönmemi sağlayacak gücü vermesini diledim.

Karım gittikten sonra, yan masadan, "Çok güzel bir kılıçtı, değil mi?" diye bir kadın sesi geldi.

Adamın biri, "Dert etmeyin," dedi. "Size onun aynı-sını alabilirim. İspanya'daki turistik mağazalarda binlercesi satılıyor."

Bir saat kadar yol aldıktan sonra bir gece öncenin yorgunluğu bastırdı. Ağustos sıcağı öyle yakıcıydı ki, açık yolda olmama karşın araba su kaynatmaya başlamıştı. Yol tabelalarında sit alanı olduğu belirtilen küçük bir kasabada durmaya karar verdim. Kasabaya giden dik yolu tırmanırken, Santiago Yolu hakkında öğrenmiş olduğum her şeyi gözden geçirmeye başladım.

İslamiyet, Hz. Muhammed'in Mekke'den Medine'ye hicreti gibi, tüm inananların ömürlerinde en az bir kez Kâbe'yi ziyaret etmelerini gerektirir ya, Hıristiyanlar da birinci bin yılda üç yolu kutsal sayıyorlardı. Bu yolları aşanların kutsandığına ve günahlarının bağışlandığına inanılıyordu. Birinci yol, Aziz Petrus'un Roma'daki mezarına giden yoldu; bu yola gidenlere Gezginler deniyordu ve bunlar haçı simgeleri kabul ediyorlardı. İkinci yol, Hz. İsa'nın Kudüs'teki Kutsal Kabir'ine giden yoldu; bu yola gidenler, Hz. İsa Kudüs'e girdiğinde palmiye dallarıyla karşılandığından palmiye dallarını simgeleri sayarlardı; o yüzden onlara Palmistler denmişti. Bir de, Havari San Tiago'nun -İngilizcede Saint James, Fransızcada Jacques,

*Gemi limanda güvendedir, ama gemiler limanda bekleme-
leri için yapılmaz.*

*İleriye bakıyorum; manzara tekdüze, rehberim de hiçliğin orta-
sından fırlamış gibi görünen barda kahvesini yudumlamakta.
Geriyeye bakıyorum; aynı tekdüze manzara, tek fark toprakta
ayak izlerimin bulunması, ama bu geçici bir durum, rüzgâr
hava kararmadan ayak izlerimi silecek. Her şey gözüme ger-
çekdışı görünüyor. Burada ne işim var? Yola çikali haftalar
geçmiş olmasına rağmen bu soru hâlâ peşimi bırakmıyor.*

Paulo Coelho 1986'da, Fransa'dan İspanya'ya uzanan ve
Santiago Yolu adı verilen zorlu yolu yürüyerek aştı. Hacı-
ların Ortaçağ'dan beri yürüdükleri bu yolda Brezilyalı ya-
zarın yaşadıkları, sonradan *Simyacı*'nın ruh ikizi olarak
yorumlanacak *Hac*'a ilham verdi.

Coelho'nun "yeniden doğuşumun hikâyesi" diye nitelediği
Hac, yazarın Santiago Yolu'nda yaşadığı serüvenlerin ol-
duğu kadar gerçekleştirdiği iç yolculuğun da öyküsü.

#yolculuk #hayat #inanç #ruh #ilham #kendinibulmak
#felsefe #arayış

